

UVOD:

Kada se spomene računarska sigurnost, malo je ljudi koji će u mislima stvoriti jasnu sliku pojma o kojem je riječ. Većina nas je čula za viruse, hackere i otuđnja podpomognuta računarom, no rijetko tko razumije o čemu se tu zapravo radi. Ovoj situaciji ne pomaže konfuzija u medijima koji nas zasipaju novim riječima čija se značenja ne rijetko preklapaju pa čak i mijenjaju ovisno o izvoru vijesti. Sigurnost računara ne čini samo zaštita lične privatnosti, već podrazumijeva da je računar korisniku na raspolaganju kada ga treba i da je pod njegovom kontrolom kako ne bi došao u opasnost da odgovara za tuđe prekršaje.

Prvi korak prema sigurnom korištenju računara i interneta je instalacija sigurnosnih alata koji računar štite od poznatih prijetnji i brinu se da korisnik odlučuje koje se radnje na njemu smiju odvijati. U okviru ovog seminarskog rada upoznat ćemo se sa ovim alatima njihovom svrhom i principima rada, te koje korake treba učiniti da bi se rad računara, odnosno računarske mreže učinio sigurnijim. Naravno, prije svega upoznat ćemo se sa pojmom virusa u informatici, vrstama virusa i načinima na koji oni funkcionišu.

RAČUNARSKI VIRUSI

Računarski virus je “ zlonamjerni “ računarski program koji može da se širi po mrežama i računarima tako što kopira samog sebe, obično bez znanja korisnika. Prvi teoretski, matematički model o ponašanju računarskih virusa zasnovao je, kroz svoja istraživanja, doktorsku disertaciju i različite publikacije stručnjak Fred Cohen.

Cohenova formalna definicija virusa glasi : “ Računarski virus je računarski program koji može inficirati druge računarske programe modificirajući ih na taj način da to podrazumjeva stvaranje svoje vlastite kopije.“

Da svi virusi samo kopiraju svoj kod u programe i računare, ne bi bila nanijeta velika šteta, jer bi samo neznatno uvećali naše programe. Nažalost, većina virusa pored umnožavanja, vrši i neke druge operacije od kojih je većina destruktivna. Većina virusa je dizajnirana tako da isporuče svoj sadržaj kada se prvi put izvrše. Međutim neki virusi ne napadaju sve dok se ne pozovu, jer su obično kreirani da se aktiviraju unaprijed određenog datuma ili dana u sedmici. Postoje druge vrste programa, kao što su CRVI ili TROJANCI, koji se ne ugrađuju u programski kod, ali takođe nanose štetu. Ti programi tehnički nisu virusi ali takkođe predstavljaju opasnost za računarske sisteme. Zbog toga se svi ti programi obično svrstavaju u istu grupu i u opštem govoru se nazivaju virusima a stručnjaci ih nazivaju “ malware “ , skraćeno od “ malicious software“ (maliciozni softver).

HISTORIJAT RAČUNARSKIH VIRUSA

Koncept računarskog virusa izmišljen je 1949.godine, mnogo ranije nego što su računari postali široko raspostranjeni. Te godine, Von Neuman je napisao “teoriju i organizaciju komplikovanog automata “ , i u koje je postavio hipotezu po kojoj se računarski program može samoreplicirati i tako je preokao današnje samoreplicirajuće virusne programe. Kompjuterski virusi su imali svoj momenat 1992. godine kada se pojavio virus „Mikelandelo“ koji je bio jedan od prvih svjetskih raširenih virusa i zadobio je veliku pažnju medija. 1996. godine je izašao prvi virus napisan specijalno za Windows 95, a takođe su se pojavili i prvi virusi za Word i Excel fajlove. Te godine je izdat i prvi virus za Linux. 2000. godine crv „Love Bug“ je ugasio desetine hiljada korporacijskih e-mail sistema. Otada su virusi nastavili da se umnožavaju i mutiraju i danas su postali dio naše svakidašnjice.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com